

Království lotosu

RUDÁ KŘÍDLA

*Epická
fantasy série
od držitelky
ceny Hugo*

ELIZABETH BEAROVÁ

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Království lotosu – Rudá křídla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elizabeth Bearová
Království lotosu – Rudá křídla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Království lotosu

RUDÁ KŘÍDLA

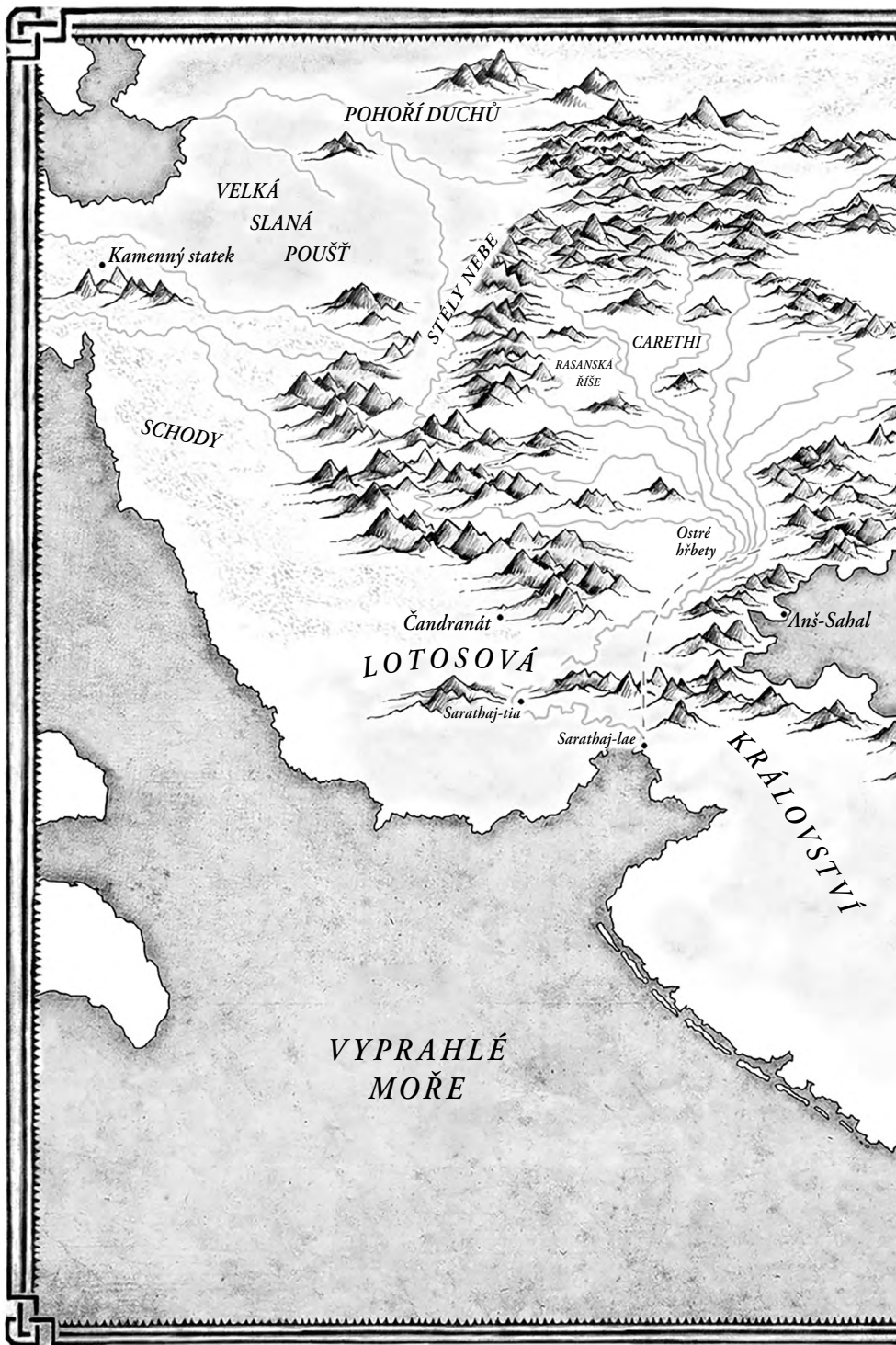
ELIZABETH BEAROVÁ

FRAGMENT

Pro Beth

Z pera, které pozbylo inkoustu,
Kapou
Možnosti.

básniřka Imihan

1

NAD ZLATÝMI HRADBAMI SARATHAJ-TIA SE VZNÁŠELA DLOUHÁ, TEMNÁ noc a připravovala se na východ slunce. Po obloze se zvedal Závoj a světlo Nebeské řeky ztrácelo na síle. Od vršků cimbuří, o něž se Smrták všemožně snažil neopírat, se odrážely drobné záblesky.

Sluneční svit odkrýval do malty vsazené střepy dračího skla: ostré jako břitva a pomalé jako jed, řezající cokoli, co se jich jen dotkne.

Smrták raději sevřel pažbu jedné ze svých pistolí. Nikoli však vědomě jako výhrůžku. Díval se do krajiny, přes pláň a řeku, od jednoho břehu k druhému naplněnou bílým bahnem. Stáhnul si masku a zhluboka se nadechl vzduchu prosyceného deštěm.

Tohle výhrůžka *byla*, nebo prohlášení, a zcela vědomé.

Smrták čekal, až vypukne válka.

Prohlížel si město, které měl bránit, což bylo malé, ale solidní požeňání. Alchymistický císař ve své době pozvedl trůnní město nad bahnem zalité, široké a rozvodněné říční údolí tím, že povolal ze samého dna zemského malý kopec, na němž stálo. Vnější hradby Sarathaj-tia byly živou skálou, stejně jako strmé terasovité svahy v nich. Od základny města až k paláci na jejím vrcholku se vinula jediná silnice, která se v pravidelných intervalech

propojovala uličkami lemovanými převislými obchůdky a domky. Uličky by se daly snadno zablokovat sutinami, čímž by donutily útočnou sílu bojovat po celé délce svahu nahoru.

Město obklopovala ze tří stran mohutná řeka a s pevninou jej spojovala jen široká vyvýšená cesta, která se v období dešťů běžně zaplavovala, přičemž ze všech tří stran bylo město v dosahu dělových střel. Vesnice kolem Sarathaj-tia stály na kůlech nebo se plavily na hausbótech, a protože roční povodně ustupovaly, vznikala mezi nimi drobná hospodářství.

Celistvost vnějších hradeb Sarathaj-tia narušovaly pouze dvě brány: hlavní brána, na kterou navazovala hráz, daleko od řeky, a Královnina brána, k níž se dalo dostat po schodišti, táhnoucím se od paláce až k Matce řece, obklopeném zavěšenými zahradami a zavěšeném na sloupech. Zadní úbočí hory byla ještě strmější než ta přední a jistě by nedalo tolik práce srazit schodiště ze sloupků a vzniklou suť použít k vyplnění dalších uliček a postavení barikád.

Smutné, zničit architektonický zázrak – ve válkách se však děly daleko smutnější věci.

Ze svého vyvýšeného bidýlka viděl Smrták přes skomírající bílou řeku a nekonečné doliny, které vytvářela, opravdu daleko. Na obou stranách viděl vesnice i mola lemující Matku řeku – nazývanou Neúprosná, Dobrosrdečná, Máslo Země. Viděl dlouhá, úrodná pole a řeku tak širokou, línou a zaplněnou kořeny a lotosy, že se s postupujícím létem stala pomalu tekoucí zahradou.

První nepřátelská linie dosáhla vzdálenějšího břehu řeky, neboť ti z Mrithuriina lidu, kteří se ještě neevakovali do pevnosti, nepřestávali pod krupobitím nepřátelských šípů zapalovat chýše a mosty a jakékoli lodě, ke kterým se dostali. Síle nepřítelů odolávali, jak jen mohli.

„Spalte je na troud,“ řekl Smrták. A tak teď, jak mu kázala jeho povinnost, stál a sledoval, jak se nad hrudím široké bílé Sarathaj vznášejí

živobytí Mrithuriina lidu a jak planou nad odrazy vlastních plamenů. Kdyby mu začaly téct slzy, nebyl tu nikdo, kdo by se mu mohl divit.

Až na to, že byl.

O kamení za ním se otíraly něčí kroky. Nevyděsilo ho to; cimbuří bylo dobře obsazené a necítil se na něm tak úplně sám. Než se otočil, nasadil si zkušeným pohybem závoj. Pravou dlaň ponechal na zbrani, načež spatřil, kdo k němu kráčí.

Žena s hedvábně tmavou kůží na svalnatých pažích a v bílé košili bez rukávů spěchala. Její pravidelné, ocelově zbarvené kudrny popírala tvář bez jediné vrásky, a i když se tvářila přísně, náramky na zápěstí jí vesele cinkaly. Čarodějka z Aezinu, Ata Akimah.

Zastavila se, aby pohlédla přes Smrtákovo rameno – náhle, jako by ji cosi vyrušilo od čehokoliv, co mu přišla s takovou naléhavostí sdělit.

Zavrtěla hlavou. „Komu se chce v období dešťů válčit?“

„Je to dost nepochopitelné.“

„Možná jim prořídnou řady cholerou.“ Znělo to, jako by ji ta vyhlídka těšila.

Smrták jí to nemohl vyčítat. Odkáslal si. „Hledala jsi mě?“

Čarodějka pokynula do dálky. „Díval ses?“

Věděl přesně, co má na mysli, ale stejně se otočil, aby k tomu nestál zády. Brány ve vnějších městských hradbách kousek dál od palácových hradeb byly stále otevřené. Do Sarathaj-tia proudili zemědělci, rybáři a obchodníci z okolí – ti, kteří si namísto vlastních lodí a riskování na otevřené vodě zvolili špínu a hladomor obléhaného města.

Většina postupující armády nebyla na obzoru za hemžením lodí a povozů, za prouděním lidí i světle zbarvené řeky, za plameny sžírajícími jednu chatrč na kulech za druhou, za prvními pošklebovačnými předvoji nepřítelů stále vidět. Jasně vidět *byla* jen dlouhá černá šmouha na obloze, ve špatném směru, než aby tvořila hranu Závoje klouzajícího po oslnivé noci.

Vypadalo to jako kouř, jenže kouř se nevalil s tak ohromnou vůlí. Ten zlověstný soulad: shlukování mnoha myslí do jednotného souhlasu. Z temné hmoty se vynořovaly úponky, kypěly a zvedaly se, hroutily se. Trup vířil a naléval se skvrnami, zatímco jeho drobnými trhlinkami prosvítalo nebe.

Mrchožraví ptáci tu postupující sílu následovali a oznamovali příchod vojska, stejně jako hrom oznamuje bouři.

V tu chvíli protnul vzduch pronikavý zvuk. Ženský výkřik volající o pomoc. Nikoli ve městě nebo za hradbami, jak by se dalo očekávat – ale v rozlehlé, deštěm promáčené palácové zahradě pod a za Atou Akimah.

Smrťák pohlédl na čarodějku.

Čarodějka si povzdechla. „Asi bychom se měli jít podívat, co se podělato tentokrát.“

* * *

Utíkali. Bok po boku, s plácáním mokrých podrážek o zem. Ostatní obránci paláce mohli být blíž, to ano. Ostatní obránci paláce však nemuseli být dostatečně vybaveni na to, aby se dokázali vypořádat se zvláštnostmi, kterých u dvora ráni Mrithuri v těch podivných dnech přibývalo.

Žádný další výkřik se neozval.

Rychlým během se dostali do zahrady, lapali po dechu a upadali do bahna. Smrťákův závoj, ve vlhkém vzduchu uvolněný a mokrý, se mu s každým nadechnutím vsál do úst. Jak upřímně čekal, nehledali v zahradě jen oni. Po cestičkách vysypaných štěrkem pobíhali s pochodněmi a lucernami muži a ženy. Ata Akimah se rozhlédla po pohupujících se svítelnách, povzdechla si a napřáhla před sebe jednu paži bledou dlaní vzhůru.

K nebi vystřelil sloupec žlutobílého světla – sýčel, házel jiskry a byl příliš jasný na to, aby se do něj dalo hledět přímo. Vystoupal do korun stromů a bujel, ve všech směrech rozptyloval nádherné okvětní lístky chryzantém.

Světlo se ani v nejmenším nepodobalo tomu, jaké Smrták znal od rasanských čarodějů, vypadalo spíše jako uvězněný blesk a našťvaně prskalo jako kočka lapená do pasti.

V tu chvíli se příhodně ozval další výkřik.

Tentokrát Smrták hlas poznal. „Čeri,“ hlesl vyčerpaně a otočil se za zvukem.

Ata Akimah byla krok před ním. Vrhla se do podivných, mihotavých stínů, které nemilosrdně a černočerně dopadaly do míst, kde kvetoucí větve, ještě ne úplně pokryté listovím, lámaly aktinické světlo jejího světelného sloupce. Smrták ji následoval se zbraní v ruce.

Došli k zahradní zdi a kráčeli podél ní – jen pár kroků, do otevřeného políčka mezi kvetoucími křovisky. Akimah ustoupila na stranu, aby se mohl Smrták postavit vedle ní – nebo mu jen ustoupila ze zorného, a případně i střelného pole.

Čeri, královna služebná, stála zády k nim. Její tmavé vlasy se jí v prohnaně ležérních vlnách stáčely po zádech. Měla na sobě promáčenou tuniku a kalhoty a mezi třepotajícími se náramky kolem holých kotníků měla cákance bahna.

Naproti ní stáli dva muži – jeden vysoký a svalnatý, s knírkem, mečem a oblečený v čemsi, co si Smrták zařadil jako nějakou z lokálních uniforem, a druhý malý a zavalitý, oděný v ručně šitém černém plášti s lístkovým vzorem rasanských čarodějů. Vypadali povědomě. Když si Smrták uvědomil, že už je viděl jen o pár hodin dříve, píchlo ho u srdce. Doprovázeli vraha maskovaného za básnířku Imihan, který se pokusil – pokusila? – zavraždit mladou královnu Mrithuri.

Smrtáka zasáhla kulka určená pro Mrithuri do hrudi a přežil jen díky dvojnásobnému štěstí, že kulka nejprve prošla jejím generálem a že byl dost blízko světec, který zařídil zázrak.

Muži, na které se teď díval – nebo na jejich podoby –, zmizeli, jakmile byl vrah, kterého doprovázeli, zabit.

Zatímco je Smrták podrobněji studoval pohledem, bylo mu čím dál jasnější, že se nepodobají úplně. *Tenhle* kapitán a čaroděj vyhlíželi podstatně znaveněji než ti předchozí. A čaroděj svíral na hrudi balíček z dětských svršků. Vypadalo to, že v něm skrýval vychladlé, živé uhlí.

Čeri se nadechla, aby ještě jednou zakřičela z plných plic, když muž s knírkem pronesl: „Ať tak nekřičí. Vzdáváme se.“

Hovořil sarathajštinou se silným, ale srozumitelným akcentem.

„Jsou to špehové!“ řekla Čeri. „Vrahové!“ Přikřčila se mezi Akimah a Smrtáka. „Chytila jsem je, když přelézali hradby! Zastřelte je!“

„Co je v tom balíčku?“ zeptala se Akimah. Smrták k ní pocítil příval náklonnosti, neboť i on se přikláněl spíše k prozkoumání záhad situace než k rychlému jednání.

„Přelezli hradby,“ poznamenala Čeri. „Když je necháte mluvit, očarují vás, abyste jejich lžím uvěřili, stejně jako ten předtím.“

„Věřím, že jejich lichotkám dokážu odolat,“ pronesla Akimah laskavě. Světlo z prskajícího sloupce studeného světla vykreslovalo ostré rysy její tváře. „Vemlouvavý jazyk je jedním z darů mého řádu, spíše než řádu doktora...“

„Ceringa,“ prohlásil rasanský čaroděj. Postoupil o krůček vpřed a v pažích stále svíral tajemný balíček. Smrták měl pocit, že se balíček pohnul.

Rasanský čaroděj si odkašlal. „Cering-la. Toto je kapitán Vidja. Jsme velvyslanci rání Saje.“

„Kde je ta básnířka?“ zeptal se Smrták.

Vidja se zachvěl. „Jak víte –?“

„Jednu otázku po druhé,“ pronesla Ata Akimah jemně. A všichni samo sebou ztichli, včetně pomalu se rozrůstajícího davu zvědavců. Pokývla na Ceringa-la, který neobratně zápolil se světélkujícím předmětem obaleným v látce a zastrčeným pod jeho paží. Odhrnul jeden ze záhybů, načež váhavě vykukovala urousaná, karmínově zlatá hlava. Načechrala si pochroumanou chocholku.

„Hezký pták?“ pronesl fénix slabě.

„Kuang-pao,“ řekl Cering-la. „Je to osobní pták rání Saje. Poslala ho s námi, abychom vám dokázali, že patříme k ní.“ Usmál se. „Teď jste na řadě vy.“

„Někdo nám sem poslal vaše přízraky a spolu s vámi i vraha maskovaného za básnířku, aby zavraždil Její Blahorodí rání Mrithuri,“ řekla Akimah.

Strážce si odkašlal. Nebo to byl možná jeden z akrobatů, kteří se ukryvali v paláci.

„Mluvte,“ řekla Ata Akimah.

„Jsou ti dva těmi, kým se zdají být?“ Smrťák si všiml, že to byl jeden z akrobatů. Amrut, syn Ritu.

„Věnuji se pouze *královským* proroctvím,“ odvětila Akimah suše.

„Tentokrát tu není Imihan,“ poznamenal Smrťák.

Ata Akimah si sáhla do kapsy a vytáhla stříbrnou sponku, která se v nedokonalém světle zdála prázdná. Zvedla ji do výšky a Smrťák usoudil, že musí obsahovat jediný pramen stříbrných vlasů, které byly do jejího pláště všity rukama neznámého. „Ne, musí být v zajetí. Proto byla předmětem iluze.“

„Ano,“ řekl Vidja. „Básnířka, naše rání, její dědic a Ceringova učednice Nazja jsou v Himadrově zajetí.“ Odvrátil hlavu a odplivl si do mokrého mechu. „Naše království je v troskách – pokud vůbec nějaké zbyly. Přišli jsme vás požádat o pomoc. A místo toho prcháme před armádou.“

„Městem otřásla velká sopka pod Hořkým mořem,“ řekl Cering-la. „A pak jej seškvařila oblakem páry a jedu.“

Smrťák promluvil k Čeri přes rameno tím nejzdvořilejším tónem hlasu, jaký dokázal dát dohromady. „Jen čistě ze zvědavosti, co jsi dělala v tom křoví ty?“

„Krmila jsem zpěvné ptáky,“ řekla úsečně, jako by se rozpomínala. Možná že jeho tón nebyl dostatečně zdvořilý. Slyšel, jak si oprašuje dlaně.

Na zemi kolem byla skutečně rozházená a v blátě rozšlapaná spousta zrní. Žádní ptáci v dohledu nebyli, ale bylo pravdou, že kolem panoval velký rozruch.

„To vás pronásleduje Himadrova armáda?“ zeptal se Smrták a obrátil svou pozornost zpět na Vidju.

Kapitán Sajiny stráže na něj pohlédl zpod svrastělého obočí. „Chcete říct, že to ještě nevíte?“

„Víme jen to, že se tu v poslední době potuluje celá řada armád, a tahle se objevila zničehonic,“ odsekl Smrták.

„To ano.“ Vidja se opřel o kamennou zeď, jako by ho nic jiného nedokázalo udržet ve vzpřímené poloze. „Myslím, že mají kouzelníka.“

„Ano,“ řekla Akimah. „To jsme už zjistili.“

„Anurádža. Jsou to Anurádžovi muži.“

„Ze *severu*?“ zeptala se Akimah.

Malý, zavalitý rasanský čaroděj v potrhaném, kdysi černém plášti pokrčil rameny tak silně, až se mu švy natrhly ještě hlouběji. Fénix pobouřeně zabrblal.

Ata Akimah si znaveně povzdechla. „Myslím, že bychom raději měli jít dovnitř a promluvit si s Její Blahorodí.“

Cering-la si úlevně oddechl. „Děkuji.“

Ata Akimah si oklepala prach z rukávu a nechala sloupec světla zhasnout. „Neděkujte mi. Přišli jste do města, které bude brzy v obležení. Můžeme využít všech čarodějů, které máme.“

* * *

Žilami mladé rání se s průzračnou mocí jedu rozhořelo prozření. Dodal jí neklid. Dodal jí nemilosrdnost. Dodal jí sílu.

Seděla v polštářích, pozorovala své rádce a třela si paže dlaněmi. Snažila se z nich dostat mravenčivé teplo. Syama, její medvědopes, jí ležela u boku – měla ospalý pohled, ale její žíhané tělo se v reakci na Mrithuriin nervózní pohyb chvělo.

Hadí jed Mrithuri alespoň přiměl, aby se soustředila. Všechno ostatní bylo hrozné.

Nedokázala si vybavit, kdy se naposledy opravdu vyspala. Už si ani nedokázala představit, jaké to je odpočívat. Nejasně se rozpomínala na dobu, kdy jí nebolely klouby ani oči a myšlenky v ní pomalu proudily.

I s tím jí hadí jed pomáhal. Mnohem víc než čaj, který nyní pozvedla z nízkého stolku, připomínajícího ták, mezi koberci a polštáři, u něhož si každou chvíli přála, aby to bylo víno. Před ní se řadila většina z jejích nejbližších a nejspolehlivějších: bystrý, malý Hnariša se svými jemnými kostmi a zaoblenými rysy; Javašuri, dvorní dáma, která věděla (nejspíš doslova), kde je zakopaný pes; Drudža, špión, který cestoval do cizích zemí; generál Pranadž a její nově najatá poddaná, nečekaně chytrá a důvtipná paní Golbahar.

Ach ano, a ten pitomec Mi Ren, princ ze Songu, který se domníval, že by se za něj měla Mrithuri provdat, a u něhož se zatím nikomu nepodařilo přijít na to, jak se jej zbavit, aniž by urazili jeho mocnou rodinu, od níž si jménem ráni žádal vojsko a peníze, což mu mělo dle jeho očekávání přinést skutečnou královskou moc.

Chyběli jen její služebná Čeri, kterou viděla naposledy, když jí přinesla eremitské hady, její čarodějka Ata Akimah a Smrťák, kterého na její ochranu poslala cizí čarodějka, jež cvičila Atu Akimah.

Všichni – ti, kteří byli přítomni – byli z obléhání, k němuž se schylovalo, velmi znepokojení. Mrithuri věřila, že k němu nemůže dojít, neboť Sarathaj-tia leželo nad údolní nivou a Matka řeka by v takovém případě nevyhnutelně povstala a odmetla jakékoli obléhatele pryč. Její proslulý předchůdce, Alchymistický císař, tak své hlavní město navrhl.

Mrithuriini rádcí se neodvažovali nic namítat. Nezastavilo je to však v tom, aby si vzájemně nevznášeli námitky, byť spolu většinou vlastně souhlasili. Výjimkou byl Mi Ren. Ten cizí poloviční princ nebo skoro-princ, nebo cokoliv jiného, čím byl – Mrithuri se nikdy v duchu nedokázala vyznat

v nekonečné a rozmanité spleti řádů v nekonečných a rozmanitých knížecích Songu, což byl jeden z mnoha důvodů, proč měla po svém boku Hnarišu –, na všechny vesele pokřikoval, i když bylo zjevné, že nemá tušení, oč jde, a že nemá tušení o tom, že nemá tušení. Vedle Mi Rena stál jeden z jeho lokajů, tvářil se apaticky a svíral Mi Renův kabát.

Nikdo se mu jeho výkřiky neodvažoval vrátit, což byla škoda. I když si Mrithuri nebyla jistá, zda by její nervy i hlava takovou hlasitost snesly. Neslyšela ani kostelní zpěv klášterních řeholnic – které sice žily v jejím paláci, ovšem za oddělenými zdmi –, který by se za normálních okolností nesl ozvěnou přes filigránové panely pronikající stěnami mezi dvěma odděleními, a přesto vzájemně propojenými částmi. Měla jen velmi malou představu o tom, co kdo říká. Moc se překřikovali. Možná počká, až se unaví, a pak je přiměje, aby se střídali jeden po druhém.

Natáhla se a pohladila Syamu po uších, aby ji uklidnila. Medvědopes zavrčel příliš hluboce na to, aby jej někdo zaslechl, ale Mrithuri cítila, jak jí vrčení vibruje. Třela mu uši dlaněmi s vědomím, jak je na hluk citlivý. Syama si povzdechla a opřela si hlavu o Mrithuriino koleno.

Bude to v pořádku, říkala si Mrithuri v duchu a doufala, že se nemýlí. Muselo to být v pořádku: čekalo ji ještě tolik povinností.

Přesto se jí zatajil dech – a Syama prudce zvedla hlavu –, když se dveře do místnosti otevřely, a všichni na okamžik přestali křičet jeden na druhého, aby se otočili a podívali se, kdo přichází. Mrithuri s úlevou vydechla, když uviděla přicházet Čeri a Atu Akimah s jakýmsi balíčkem v náručí, za nimi Smrtáka a dva –

Vyskočila na nohy. Syama také vyskočila, naježila srst na hřbetě a zavrčela tak, aby ji tentokrát slyšeli úplně všichni. „Co *ti* tu dělají? Proč jste je ke mně přivedli?“

Poznala je. Už na její dvůr vstoupili – nebo spíše jejich stíny, a to ve společnosti maskovaného vraha, který nosil stín slavné básnířky a pokusil se

Mrithuri zavraždit. Syama se se špionem vypořádala po svém – bohužel až tak, že jej nebylo možné dále vyslechnout –, nicméně až poté, co zabil jejího bývalého generála a zranil jejího... přítele Smrťáka, zatímco tihle dva prchli pryč.

„Zadržte svůj hněv, má rání,“ prohlásila Ata Akimah. „Tito muži jsou skuteční, nesou zprávu od vaší sestřenice Saje a nejsou to stíny, jako byl ten kouzelník, který se pokoušel vzít vám život. Přicházejí se zárukou.“

Svižným pohybem uvolnila jednu smyčku balíčku, který držela v náručí, načež se objevila promáčená, nešťastná hlava –

„To je fénix?“

Navzdory svému přesvědčení vykročila Mrithuri vpřed. Syama ji nejistě následovala.

„Kuang-pao, Vaše Blahorodí,“ pronesl muž s úzkým pasem a knírem, oblečený v neudržované vojenské uniformě. Mrithuri z jejich předchozího, byť podvodného uvedení věděla, že se jedná o kapitána stráže její sestřenice, jakéhosi Vidju. To jméno teď potvrdil a malého a zavalitého čarodějnického kolegu vedle sebe představil jako Ceringa-la. „Má rání s námi Kuang-paa poslala proto, abychom vám dokázali naši skutečnou totožnost, a to těsně předtím, než byla zajata –“

Mrithuri zvedla paži a kapitán Vidja zmlkl a s ním i vzrůstající šepot jejich dvořanů. Mělo ji to napadnout už před hodinou. „Zajata.“

Hnariša vykročil kupředu. Nebyl o mnoho vyšší než Ceringa-la, i když byl hubenější. Mrithuri moc dobře věděla, co je v sázce, a tak nechtěla nic podcenit.

„Vaším bratrancem Anurádžou,“ řekl kapitán. „Drží ji i její dvě dvorní dámy jako rukojmí. O jejím únosci jsme se dozvěděli přes naše zvědy. Jeho spojenec Himadra unesl prince Drupadu, jejího syna.“

Mrithuri se pod nohama roztočil celý svět. Napřáhla ruku, a aby se uklidnila, dotkla se Syamy, hřejivého pevného bodu ve světě, jemuž najednou nerozuměla. „To je... Vcelku urážka,“ řekla.

„Ano, Vaše Blahorodí.“

Urážka bohů i jí osobně.

Byla podrážděná. *Věděla jistě, že je podrážděná.* A věděla, že kdyby dala své podráždění najevo, zničila by důvěru a morálku svých lidí. Zachovala klidný hlas, možná až trochu jedovatý, a řekla: „Je to urážka nejen královské osoby naší sestřenice, ale rovněž královských osob všech ostatních v naší rodině. Sajina a Drupadova nedotknutelnost je *posvátná*. Anurádža a Himadra se odvážili *unést* vládnoucí rání a jejího syna?“

Kapitán pohlédl na čaroděje. „Ano, Vaše Blahorodí,“ řekl čaroděj.

Mrithuri pevně sevřela rty. Polykala tak dlouho, až její hrdlo ztratilo strnulost, předznamenávající výkřik.

Když mohli unést královnu nebo prince, nemohli by popravít i mě? Mi Ren vykročil kupředu – kolem paní Golbahar, která jej sledovala pohledem, ale vzhledem k rozdílům v rádech nic víc vskutku udělat nemohla. Máchl blyštivými prsteny a uklonil se před Mrithuri. „Vaše Blahorodí,“ řekl, jako by říkal *má láska*. „Vyslal jsem do Songu holubice se zprávami pro mého otce. Informoval jsem ho, že jste souhlasila, že se stanete mou nevěstou –“

Ne tak úplně.

„– a mám-li po vašem boku vládnout, musí nám jeho muži přispěchat na pomoc.“

To jsem rozhodně neřekla. Mrithuri se usmála a položila dlaň na jeho rukáv. „Do Songu je to dlouhá cesta, můj pane Mi Rene.“

Výraz v jeho tváři strnul, nicméně se s opravdovým sebezalíbením opět roztáhnul do úsměvu. „Oni přijedou. Jsem svému otci oblíbeným synem.“

Matko, jak hrozí ti teď musí být ti ostatní?

„Pak je tedy budeme hledat v zádech nepřítel.“ Ustoupila a polkla vztek i smích zároveň. „Nyní odejděte,“ řekla jim, když se jí opět podařilo najít klidný, hrdý a sebejistý hlas. „Všichni. Jen Čeri zůstane. Za hodinu proběhne v trůnním sále soud. Musíte se na něj připravit. Najděte našim přátelům čisté oblečení a předejte toho ubohého ptáka sokolníkům.“

„Rání,“ řekl Smrták a vyslal k ní prosebný pohled. Naklonil se dopředu a tiše prosil, aby mohl zůstat.

Výmluvným gestem jeho prosbu zamítla.

Kdyby zůstal, zhroutila by se mu k nohám. A nemohla snést pomyslení, že by ji tak viděl. Musí ji vnímat jako silnou a mocnou. Musí ji považovat za ctihodnou rání, jinak by ji nechtěl – ten, kdož viděl kalify a čarodějnické prince a tolik částí světa.

Když se za všemi kromě Čeri, Syamy a Mrithuri zavřely dveře, obrátila se Mrithuri k Čeri, která k ní vztáhla obě paže. Mrithuri se nechala obejmout a položila si čelo na Čerino rameno. Oči se jí zalily slzami, zatímco ji Čeri konejšila a promlouvala k ní.

„Jsem tu pro vás, má rání. Už nemusíte být silná. Na chvíli si odpočívte. Zvládnou to napravit.“

Mrithuri vydala rozechvělý povzdech a cítila, jak jí kousky žalu a paniky opouštějí. „Zostudila jsem se?“

„Nikdo si ničeho nevšiml,“ ujistila ji Čeri.

„Jsi jediná, kdo mě opravdu zná, Čeri.“

„Neexistuje nic, s čím byste se mi nemohla svěřit,“ řekla Čeri a pohlédla Mrithuri po vlasech. Čeri byla jen o pár let starší než Mrithuri, ale právě teď se cítila velmi mladá a jako kdyby potřebovala matku, o níž už tak dávno přišla. „Nemůžete mi svěřit nic, kvůli čemu bych vás přestala milovat.“

„Nemám nic zlého, s čím se svěřit,“ řekla Mrithuri. „Až na to, že jsem si až dosud neuvědomila, že mám strach.“

Čeri ji opět pohlédla po vlasech. „Dovolte mi, abych vám přinesla mazlíčky, má rání.“

„To není moudré,“ pronesla Mrithuri. „Je příliš brzy.“

Čeri se sehnula, aby ji políbila na obočí. „Má rání. Tohle je válka.“

* * *

Rání Saje vzhlédla k tyčícím se jednolitým hradbám Sarathaj-tia a... upřímně málem omdlela. V srdci cítila vztek. Byl to ovšem vztek celkem chladný, sžírající nitro, zatímco navenek si zachovávala klidnou, hezkou tvář. To ji naučily celé ty roky pletichaření.

Teď už vztek nahrazoval strach, neboť netušila, jak ji její nepřátelé tak rychle převezli z její vlastní země do země sestřenice Mrithuri. A neměla tušení, čemu bude muset čelit, až se tam dostane.

Nicméně s tím, bezmocná v zajetí svého nepřítele, nezmohla nic. Navíc to nebyl nepřítel, kterému se hodlala vzdát.

Zlomenou nohu měla zpevněnou dlahou a nataženou před sebou na koňských nosítkách, na nichž ležela. S každým tvrdým dopadem šedáků, mezi nimiž byla zavěšena, sebou cukla, její výhled na zadek koně se neměnil. Bolest se téměř nedala snést, ale protože neměla jinou *možnost*, zatnula zuby a snášela ji.

Imihan jela vedle ní na ušlechtilé staré klisně; Nazja, které to na koni stále ještě moc nešlo, se rozhodla kráčet většinou vedle nosítka. Ujížděli průzračnou nocí a za stmívání se za řekou objevilo zlaté město Sarathaj-tia, které mělo být od Anš-Sahalu vzdáleno několik týdnů cesty.

Saje nechtěla mluvit. Na koních za ní i před ní jeli nepřátelští vojáci, kteří měli za úkol vést zvířata, nesoucí nejcennější rukojmí jejich rádži. Saje věděla, že jsou to důvěryhodní a ostričení muži, žádní nebezpeční rekruti, kteří nerozumějí závažnosti přiděleného úkolu. Cokoli řekne, zaznamenají a zařadí do hlášení, a proto neměla nejmenší zájem vzdát se své výhody a dát nepříteli na vědomí, že cítí strach, úzkost nebo zmatek.

Když ji zajali, plakala, plakala a křičela, jen co je pravda. Předvedla tu nejvybranější ukázkou hysterie, jakou kdy země pod Matkou řekou viděla. Bylo to proto, že zjistila, že byla vydána do rukou svého bratrance Anurádži, a nikoli do rukou Himadry – taktéž bratrance, to je pravda, ale bratrance, který držel jako rukojmího jejího malého syna. Pokud už musela

být zajata, raději by byla rukojmím tam, kde mohla využívat lstí, smyslu pro politiku, ba dokonce i své (s věkem narůstající) krásy k ochraně Drupady, který byl jejím jediným dítětem, jejím dědicem a vším, co jí po zesnulém manželovi zůstalo.

Vypadalo to, že Imihan nelhala. Saje se naučila, že lhaní není v jejím řádu jen hříchem, nýbrž jistým druhem rouhání. Nepotřebovala však napravovat mylné představy druhých, a tak se strážci domnívali, že Sajino šílenství je způsobeno horečkou ze zlomené nohy. Nebylo těžké je o tom přesvědčit: byla *slabá* jako neopeřené ptáčátko a bolest jí zbarvovala tvář do běla a pokrývala ji kapkami potu, dokonce i teď.

A tak nechtěla mluvit a nemluvila. Zachytila však Imihanin pohled.

Imihan pozvedla nad závojem, který začala opět nosit, obočí, jako by navrhovala, že jí to později vysvětlí. Nebo možná jako by chtěla naznačit, že ani ona nemá ponětí, jak se dostali až sem. Výmluvné pohledy byly dost dobré, ale nebyla to tak úplně *řeč*.

Přibližující se dusot kopyt Saje přiměl, aby se ohlédla přes rameno, ale neviděla nic než hruď a hřívu zadního šedáka. Z náhlého napřímení zad vojáka, který jel vpředu, však vytušila, že již brzy proběhne dlouho oddalovaná rozprava s nepřitelem.

Později si pomyslela, že možná měla pravdu. Ale pokud ano, nejednalo se o nepřitele, kterého čekala.

Vedle nosítka jela za Imihan jakási žena. Její vysoká hnědá klisna s klenutým čumákem klopýtala podél ramene silnice přes zelený porost, který vyrostl během období dešťů, ale zdálo se, že tomu jezdkyně nevěnuje sebelepší pozornost. Koňský postroj byl bohatě zdobený a dobře udržovaný. Možná že lépe udržovaný než samotná klisna. Sedlo bylo zlacené ornamenty vytesanými do kůže a sedlová deka měla vzhled tygří kůže s neporušenou a vypreparovanou zuřivě vrčící tváří. Na okrajích tygří kůže byly štrapce a blýskavé drahokamy.

Jezdkyně svojí postavou připomínala klisnu, na níž jela: byla vysoká a svalnatá, s mahagonovou pleťí a černými vlasy spletenými ve složitých copech a se třpytícími se ornamenty. Měla na sobě vestu z červené kůže se špičatými rameny, vyrývanou, zlacenou a osázenou drahokamy stejně extravagantně jako postroj její klisny. Oblékla si ji přes hedvábnou halenu v barvách pavího peří, které oslňovalo zrak fialovými odlesky, a plášť pohozený přes ramena byl zdobený kožešinou a vyčištěnými vlčími tlapami.

Otěže ovládala s drsností, takže klisna zápasila s uzdou i vlastní rovnováhou. Nezdálo se však, že by na tom jezdce jakkoliv záleželo. Saje se to nelíbilo. Ale když na ni žena pohlédla, Saje k ní navzdory jejím krutým pažím pocítila náklonnost naplněnou charismatickou hřejivostí.

Nazja si na opačné straně vedle Saje ostře povzddechla. Imihan měla náhle plné ruce práce, když se její klisna snažila odplížit z blízkosti krvelačné klisny s pobouřeným pohledem a připnutýma ušima. Neměla dostatek místa, aby klisnu otočila, protože se na ně tlačila neúprosná jezdce ve vlčím plášti a na druhé straně blokovala cestu Saje, bezmocně ležíc v koňském nosítku.

Imihan se však podařilo koně vyrovnat a Saje si prožila jen pár perných chvil. Žena nechala klisnu prorážet si cestu vpřed, tvrdě ji nakopala, aby se přesunula do dráhy prvního nosiče, a stáhla se zpět mezi Nazju a Saje.

Saje se udělalo ještě hůř, když na ni žena upřela jasné hnědé oči a řekla: „Takže vy jste sahalská rání.“

V očích se jí barevně zablesklo a Saje si pomyslela, že je to jako záblesk kočičích očí ve tmě. Kočku připomínala i její tvář s nosem ve tvaru pršáku a mírným podkusem. Žena měla chladný výraz, který vůbec nebyl výrazem, jako kdyby zapomněla, jak se lidská tvář nosí.

„To je Její Blahorodí, rání Saje,“ řekla Nazja, když se Saje mezi bolestmi zlomené nohy a ženiným pohledem nedařilo seřadit myšlenky. Pod tíhou

ženina pohledu měla Saje pocit, jako by jí vnikala do nitra, pronikala skrze ni a trhala vrstvy duše jako okvětní lístky růže. Bylo to děsné a opojné, chtěla se uvolnit, oddat se tomu pohledu a nechat všechny své starosti zmizet jednou provždy.

„Dovolte mi se seznámit,“ pronesla žena sametovým hlasem.

Saje otevřela ústa, aby přitakala. Imihan zvedla tise a varovně paži a dotkla se rukojeti nosítka.

Saje opět pevně sevřela čelist. Stiskla zuby a dotkla se prsty pohmožděných a oteklých svalů na stehně zpevněném dlahou, čímž si do těla poslala prudkou, ryzí bolest. Oslepila ji, zároveň jí vyčistila mysl a příval pocitů jí způsobil závrať. Přitáhla se ke sloupkům nosítka a omylem položila ruku na Imihaninu.

Dlaň básnířky byla teplá a suchá, navzdory vlhkosti a narůstající horčnosti toho rána. Dotek vyjasnil Sajinu mysl ještě více.

Saje se nadechla a řekla: „Kdo jste?“

Žena se zvlčile zazubila. Saje měla dojem, že ji ten odpor... pobavil. „Ravani,“ řekla, jako by to všechno vysvětlovalo. „Jsem rádžovou rádkyní.“

Saje si vzpomněla na Himadru a na černovlasého muže na koni s tygřím postrojem, který jel vedle něj. Vzpomněla si, jak po ní zrak toho muže bez zájmu sklouznul, nicméně ji zaznamenal.

Říkali mu Ravana.

Ravana.

V Saje rostl jako ledová voda na jaře chladivý pocit. Zachvěla se a podařilo se jí odvrátit zrak. „Co po mně chcete, Ravani?“

Přiměla se vyslovit to jméno, i když měla pocit, že se jí při tom odlupuje jazyk, zuby a rty i celé její tělo. *Ravani*. Jednoduché jméno, ale bolela ji z něj celá ústa.

„To nevím.“ Ravani pohlédla před sebe. „Možná spojenectví? Zcela jistě nějaký vztah.“

„Abyste mě mohla zneužít.“

Ravani se zasmála. „Už v zajetí jste. Myslím si, že s vámi rádža bude chtít pohovořit ještě dnes do půlnoci. Nepřijde vám jako dobrý nápad využít těch, kterým rádža důvěřuje a kteří by se za vás možná mohli přimluvit? A... za vašeho syna?“

Saje mlčela. Ravanina slova nedávala smysl. Ovšem ten plíživý pocit, že ta slova jsou pro ni jedinou rozumnou cestou a že vše ostatní povede ke zkáze – *ten* nebyl racionální.

„Nemáte ani zdání, co jsem obětovala, abych to dítě přivedla na svět.“

Ravani natáhla paži a dotkla se dlaní Sajiny tváře. Až se Saje zachvěla. „Mohu se jen domnívat.“

Imihanin dotek jí pomohl vrátit se zpět na zem. Bolest jí pomohla vrátit se zpět na zem. *Table osoba je mým nepřítelem. Nedělá to jen tak.*

Přesto od Saje zjevně něco *chtěla*. A Saje potřebovala v Anurádžově kavaraně spojence, neboť byla zjevně odsouzena k tomu, aby byla její součástí, ať už to *chtěla*, nebo ne.

„Jsem za vaši pozornost vděčná,“ pronesla nakonec a tlačila svůj hlas do těch nejjemnějších a nejpůvabnějších tónů. „Jsem vděčná, že jste mě vyhledala, Ravani.“

Jméno jí opět zhořklo v ústech. Když jej vyslovila, polkla sliny. *Je snad to jméno prokleté?*

„Co ode mě chcete?“ zeptala se Saje, když Ravani nic neříkala. Cítila, jak za ní Imihan i Nazja mělce oddechují.

„To ještě nevím,“ prohlásila Ravani s jistou lehkostí.

Nejednalo se o gesto hodné šermíře, jaké Saje očekávala, což ji odzbrojilo.

Stále sbírala síly, když Ravani pokračovala: „Jste přímým potomkem Alchymistického císaře. Proudí vám v žilách jeho krev. Dary jeho dcerám jsou i vašimi dary. Tím jsem si jistá. Hovoříte se zvířaty; Matka na vás spočívá svojí dlaní.“

„Mám malý dar,“ řekla Saje. „Nic, co by měl dle mého zdědit můj bratranec. A co vy?“

„Mám rádžovu důvěru,“ řekla Ravani hlubokým hlasem, možná proto, aby ji vojáci na koních nesoucích nosítka neslyšeli. „Jsem samozřejmě loajální.“

„Samozřejmě,“ řekla Saje.

Ravani na ni zkoumavě pohlédla. „Nehrajete náhodou čaturangu?“

„Kdysi jsem v tom bývala dobrá,“ přiznala Saje.

„Hm,“ zavrněla Ravani. „Než se vám noha zahojí, budete se zcela jistě nudit. A já se nudím neustále. Jakmile rozložíme tábor, přinesu desku. Myslí si, že pokud spolu strávíme nějaký čas, pochopíte, jak vám může náš účel prospět. Možná zvážíte i spojenectví s Anuráždou. Jistě by to bylo příjímavější než být držena v zajetí. Určitě vám nabídne mocnější pozici.“

Nazja vydala další zvuk, tentokrát tiché, hrdelní zavrčení jako ustaraný pes. Saje téměř zahlédla, jak Ravani nastražila uši jako vlk. Zvlnila koutky úst. Nebyl to úsměv.

„Rozumím vám,“ přiznala Saje.

„Výborně,“ řekla Ravani. „Jsem si jistá, že si můžeme být vzájemně přínosem. Až si se mnou budete chtít pohovořit, nechte pro mě poslat svou dvorní dámu a já zanedlouho přijdu, budu-li mít pocit, že vám mohu být k užitku.“

Divoce trhla koňskými otěžemi. Klisna tiše zaržála, stoupla si na zadní a nespokojeně hrabala předními nohama. Ravani jí šklubla hlavou a nakopla ji mnohem více, než bylo třeba, čímž ji rychle vrátila na všechny čtyři. Navzdory té hrozné jízdě to s koňmi uměla. Saje z těch pár kroků, které zahlédla, usoudila, že dobře ovládá klisnin cval.

„Fuj,“ vydechla Nazja, když byla pryč.

„Ravani,“ řekla Saje. „Ravana. Vzpomínáte si na něj?“

Imihan přikývla.

„Dvojčata?“

Imihan se s očima upřenýma na ujíždějící ženu s koňskou dekou z tygří kůže zamračila. „Něco takového.“

„Nevěřím jí,“ prohlásila Nazja a vypadalo to, že by chtěla říct víc. Místo toho si přejela dlaní přes ústa a zavrtěla hlavou, jako by chtěla setřást chlad zlé předtuchy.

„Ani já ne,“ prohlásila Saje. „Mám-li zachránit své dítě, potřebuji spojence.“

2

HIMADRA O ARMÁDĚ ZA SVÝMI ZÁDY LHAL.

Nebylo to poprvé, co něco takového dělal. Člověk nezíská pověst mistra stratéga tím, že se bude na setkání svěřovat se svými plány. Vlastně ani tím, že svým lidem svěří i to, co pro svou práci nemusí nutně vědět. Znáť informace, jaké každý z jeho lidí pro naplnění svého úkolu potřebuje, tvořilo jednu z hlavních součástí *Himadrových* povinností a určitě měl kolem sebe i muže, kteří potřebovali vědět, co *on* ne. Těm, kterým v této oblasti věřil, také věřil, že se postarají o to, aby byl zpraven o všem, o čem zpraven být měl.

Člověk nezíská pověst mistra stratéga ani tím, že se bude držet původního plánu, když se naskytne jiná, lepší příležitost.

Himadra, Ravana a malá skupinka jeho mužů byli na průzkumné expedici na sousedním území, když se začala otřásat země a schylovalo se ke zkáze Anš-Sahalu. Himadra si okamžitě uvědomil, že by mohl otřesy využít jako lest a že kdyby se vydal do zničeného města své sestřenice Saje a nabídl jí pomoc, mohly by se samovolně objevit další příležitosti. Pomoc by byla skutečná a to nejhorší, co by z toho mohlo vzejít, by byl její dluh vůči němu.

Skutečná by byla také příležitost k obhlídce. Napadlo ho, že aby ho jeho ovdovělá sestřenice neprohlásila za čestného hosta – což byl zdvořilý způsob

vyjádření slova „rukojmi“ –, stačilo by zalhat o hrozbě útoku nepřátelské armády. Saje měla na politikaření talent, a než se jala uplatňovat brutální prostředky moci, nejprve se snažila hledat politická řešení. Himadra si byl rovněž jistý, že mu Ravana v případě potřeby dodá odvahy, přestože chtěl být kouzelníkovi zavázán co možná nejméně. Dluhy vůči kouzelníkům v sobě skrývaly úroky, které nějakým způsobem narůstaly, až se začaly násobit.

Když ovšem Himadrův důvtipný seržant Navin spatřil příležitost uprchnout se Sajiným dědicem – jejím zázračným dítětem –, Himadra souhlasil. *Takový* rukojmi za to stál. Zvláště když to vypadalo, že Sahal-Sarat nevyhnutelně přechází z období pletichaření do období bojů a stejně tak se proměňuje i podoba vládnutí mezi rozhádanými královstvími, které kdysi tvořily jednotnou říši. Posun k válčení byl z velké části vyprovokován dalším z mnoha Himadrových bratřanců, bohatým Anurádžou ze Sarathaj-lae, jehož království vládlo ústí Matky řeky a jeho obchodní trasy tedy vedly i přes Vyprahlé moře.

Anurádža byl posledním dědicem z předchozí generace, dokonce starší než rání Saje, a snil o znovuovládnutí říše a zmocnění se Pavího trůnu. Trůnu, který mu nenáležel, neboť se nacházel v paláci jejich velmi mladé sestřenice Mrithuri. Himadra však dokázal akceptovat něco, co Anurádža ne, přestože pohřbil pět manželek, aniž by mu povily následníka.

Himadra přijal skutečnost, že to křehké tělo, v němž sídlila jeho bystrá mysl, vlastního dědice mít nebude. Měl dva bratry, pravda. Oba mnohem mladší, než byl on sám, neboť děti narozené mezi Himadrou a těmito přeživšími sourozenci, kteří zdědili stejnou kletbu jako on, zemřely pouhých pár hodin po porodu. Žádný z přeživších bratrů nemocně nevypadal, ale kdo mohl s jistotou říci, co bude s *jejich* potomky, až dosáhnou potřebného věku pro to, aby nějaké zplodili?

Oba Himadrovi bratři byli hosty v Anurádžově paláci a Anurádža na ně dohlížel. Himadra je neviděl již celá léta. Kdo ví, ke komu tíhnou?

Nedovedl říci, jak se to prokletí – nebo smrtící sport, chcete-li – do otcova domu dostalo, nebo zda skončí dříve, než vymře celá jejich linie. Himadra byl však voják a vojáci se od přírody nebojí riskovat.

Saje byla dcerou bratra otcova otce. A z její linie nevyplývalo, že by je kletba také postihla.

Himadra možná nebude mít dědice. Teď však jednoho ukradl.

Anš-Sahalu nebude chlapec chybět. Soudě podle vzdouvajícího se oblaku kouře a páry, který za nimi ustupoval na západ, a brutálních otřesů ve skalnatých horských průsmycích zvaných Ostré hřbety, které cítil pod pevnými kopyty své klisny Velvet, nevěřil, že by v Anš-Sahalu vůbec nějaký stesk zbyl.

Vedl Velvet podél spadaného kamení a navzdory bolestiplné mlze, která mu stoupala z křehkých kostí a zatemňovala mu mysl, si snažil zachovat jasné myšlení. Pokud je ráni Saje naživu, přemítal Himadra, mohla by mu za záchranu svého dítěte poděkovat.

No, nejspíš ne. Ale naděje umírá poslední.

Himadra doufal, že ta hezká ráni přežila a podařilo se jí vyvést některé ze svých lidí pryč z města. *Je jako já*, pomyslel si. Ztracená existence. Uvízlá v těle, které nebylo stvořeno pro to, aby poslouchalo diktáty mysli, která velmi dobře věděla, pro co bylo stvořeno.

V Sajině případě být královnou. V Himadrově případě být mocným bojovníkem.

No, řekl si v duchu. Oběma nám to jakž takž jde.

A možná by ji s využitím jejího dítěte a zničeného království – a pokud Saje žila – mohl přinutit, aby se znovu vdala. Pokud ne za Himadru, pak za jednoho z jeho bratrů. V politice se odehrávaly mnohem odpornější věci než dynastické sňatky mezi ráni třetího pohlaví a čtyř desetiletí a princem dvanácti. A takové spojenectví by napravilo *nejen* jejich vlastní postavení, *ale také* postavení toho chlapce.

Himadru napadlo použít přesvědčivý argument a prostředky, které má k dispozici. Zvláště když má tak dobrou vyjednávací pozici a může své bratry získat zpět.

Co udělá, uvažoval, kdyby mu Anurádža nabídl vyměnit Vivaana a Raješe za Drupadu? Himadra nevěřil, že by Anurádža chlapci *ublížil*. Chtěl by si nechat páku na Saje. Otázkou bylo, zda by to chtěl více než mít páku na Himadru.

Himadra by měl za spojenkyni raději Saje. Anurádžu – bohatého a dobře vyzbrojeného – si však nemohl dovolit znepřátelit. Možná by mohl Saje přesvědčit, aby jejího syna chránili společně.

A pokud ne, inu, možná by se mohla naskytnout ještě lepší příležitost, kdyby se Himadrovi podařilo udržet si svoji silnou pozici.

Pokud ano, byl na to připraven.

* * *

Jízda pokračovala. Měl s sebou tucet mužů s méně než dvěma desítkami koní.

Hory se kolem nich zvedaly, zdálo se, že jsou jaksi strmější a skalnatější, než když tudy projížděli cestou do Anš-Sahalu.

Himadra nebyl tak naivní, aby věřil, že je nikdo nepronásleduje. Pokud Saje přežila nebo pokud přežil někdo z její dvorní jednotky a dokázal shromáždit ostatní, jezdcí se určitě nekompromisně a spěšně vydali za nimi. Na krev.

Proto jeli na krev i Himadrovi muži.

Jeho muži byli ostřílení bojovníci, jeho osobní stráž. Jeho nejsilnější a nejmoudřejší veteráni. Zvyklí na hlad, zvyklí na vyčerpání. Schopní činit zázraky, posouvat vlastní hranice vytrvalosti a síly. A to ihned.

A proto musí navzdory vší bolesti a křehkosti i on.

Jeho muži již přijali, že je jeho tělo slabé a že jeho ruka nedokáže pozvednout meč. Přijali, že jej Matka ze svých vlastních důvodů pokrivila,

a přesto za ním stáli pro jeho důvtip a smysl pro zvrácení průběhu bitev. Práví synové Alchymistického císaře prý byli obdařeni dary. Himadrovým darem mohl být sedmý smysl pro tempo a vývoj bitev, jako kdyby byl aezinským lékařem a bitvy byly živými lidmi.

Nebo to byl možná důsledek celého jeho života a studia.

Ať už to bylo jakkoli, jeho muži přijali, že je nemůže vést do bitvy s mečem v ruce, jak to mělo správně být. *Nepřijali* by to, kdyby nesnášel těžkosti cest se stejně veseleným předstíráním vytrvalosti jako oni, a nechápali, že je to pro něj ještě horší.

Je pravdou, že se Himadra *nemusel* stát vojenským vůdcem. Ačkoliv by mu pak nezbývalo nic jiného než se vzdát moci a stát se žebrákem nebo knězem. Jste-li dědicem království, nemůžete počítat s podporou rodiny. Dokonce i tak drsného a kamenného království, jako byl Čandranát.

A v jeho rodině nebyl žádný jiný dospělý, komu by mohl vládu složit, takže by zbýval – povzdechl si – Anurádža. Nebo jedna z ráni, které si jen sotva dokázaly udržet vlastní území.

Jeho lidé byli hladoví. I Himadra měl hlad. Byl hladový v bezprostředním fyzickém smyslu slova – jídlo, zásoby i tažná zvířata zanechali v táboře poblíž Anš-Sahalu, aby vypadal obsazený, zatímco se s dědicem tajně odplížili pryč. V důsledku toho přišli o útočiště a zkrátily se jim přiděly. A v širším slova smyslu byl hladový i proto, že Čandranát bylo kamenité, vyprahlé místo, kde se zemědělství nedařilo. Živý byl jen trh s vypalovanou keramikou, za níž si jeho lid vysloužil oprávněnou slávu, a proto se jeho lidé živili převážně obchodováním a nájedzy a vybíráním daní za zboží, které muselo projet územím do bohatších oblastí, v nichž si je lidé mohli dovolit koupit, a také dolů k moři.

Hlad měl, přiznal si Himadra, i v širším metaforickém smyslu slova. *Chtěl* velikost. Toužil po ní.

Tak tedy dobře. Měl hlad.

To dítě ne.

Dítě bylo krmeno, opečováváno a hýčkáno, jak jen to v rychle uhánějící vojenské tlupě jde, a starala se o něj chůva, kterou unesli spolu s dítětem. Chůva měla vlastního koně – jemného valacha, který se daleko více zajímal o jídlo než o rychlé útoky nebo odpor – a Drupadu si k sobě přivázala popruhem, aby mohl sedět na sedle před ní a držet se za hřívu, aniž by hrozilo, že z valacha spadne.

Dítě Himadru z míry nikterak nevyvádělo. Měl ty dva mnohem mladší bratry. Věděl, že je to dítě pouhé batole, ve věku, kdy nedokáže pochopit ani ovládat své emoce. Nebyl za svůj pláč a křik a záchvaty vzteku o nic zodpovědnější než odstavené hříbě volající svou matku.

Stejně tak bylo pravděpodobné, že na ně na všechny, stejně jako to ztracené a vyděšené hříbě, sesílá všechno zlé. Ale poté, co vysoko nad hlavou zachytil záblesk připomínající fénixe, požádal chladný a nevrlý rádža Himadra svého kouzelníka, aby kolem něj a chůvy rozptýlil iluzi ticha.

Od Ravany se nikdy nedočkal uspokojivého vysvětlení toho, jaký je rozdíl mezi iluzí ticha a skutečným tichem. „Zvuk stále existuje, ale já jej chápu jako nepostřehnutelný“ mu znělo buď nesmyslně, nebo filozoficky, což pro něj znamenalo totéž. Jak se nepostřehnutelný zvuk *lišil* od ticha?

Himadra v každém případě o kouzlo žádal nerad, neboť kouzelníkovi nerad dával záminku k tomu, aby na dítěti prováděl magii – nebo na komkoliv jiném, pro všechny by však bylo horší, kdyby je chytili Sajini lidé nebo klika horských banditů. Nebo skuteční, spíše než metaforičtí tygři. Nebo jaguáři. Nebo medvědopsi. Nebo cokoli jiného, co žilo v těch Matkou zatracených horách a požíralo koně nebo muže.

A jakmile dítě přestalo naříkat, *bylo* snadnější přemýšlet. Chůva chvíli naříkala, neboť si myslela, že prince ranili na duchu, ale když oba zjistili, že dokáže promlouvat normálním hlasem, rychle se uklidnila. A nakonec, když ho přestaly dráždit vlastní výkřiky, uklidnil se i on.

Okolní hory hrály tlumenými odstíny světle hnědé a oranžové, a zatímco po jejich úbočích stékal déšť, rozbíjel je barevný sediment. Úzká, klikatá cesta skrz průsmyky pod přerušovaným monzunovým deštěm podkluzovala. Déšť se měnil v bouřkovou přeháňku a průtrže a vše máčel. Pak naopak přišla vlna tepla a vše promáčené se vypařovalo a produkovalo vlhkost, v níž by se dala uvařit rýže... přesně až do příštího zmáčení.

Himadra by se nejraději oddal zoufalství a omráčení a svěřil by celou cestu Velvet. Ovšem nemohl. Jeho muži na něj spoléhali.

A stejně tak i to dítě a jeho chůva. Jejíž jméno, uvědomil si, by si měl zjistit, neboť bylo pravděpodobné, že se odtud stane součástí jeho dvorní jednotky. Protože se v žádném případě nemohl spolehnout na její loajalitu, hodlal si ji nechat, dokud chlapce nedostane zpět do pevnosti Čandranátu, a pak ji poslat zpět do Anš-Sahalu. Žádný Anš-Sahal, kam by ji mohl poslat zpátky, však už neexistoval. A přestože neměl žádné výčitky svědomí, pokud nařídil svým mužům podříznout hrdlo nepřátelského vojáka, nebyl tak bezcitný, aby unášel a vraždil bezbranné ženy.

Po jeho levé ruce jel na koni jeden z jeho schopných seržantů, Navin – parták s vrásčitou tváří a šlachovitým tělem, kterému se ve skráních leskly prosedivělé vlasy. Navin byl loajální, schopný, měl otevřenou mysl a byl možná až trochu moc nabubřelý, ale vynahrazoval to svým ostrovtipem, a Himadra už dávno pochopil, že obklopovat se poslušnými lidmi znamená obklopovat se hlupáky. Postavení rádči pro něj nikdy nebylo synonymem pohodlí.

Možná že kdyby bylo jeho tělo velké a silné, bylo by to jinak. Himadra se však velmi brzy a velmi dobře naučil, jak lidi přesvědčit, aby mohl využít jejich síly, jako kdyby byla jeho vlastní. Nijak se to nelišilo od toho, jak cvičit koně, aby reagovali na pnutí oštěží. *Kůň* si nesmí uvědomit, že je mnohem silnější než jezdec, to je pravda. Kůň však musí úsudku jezdce důvěřovat více než svým vlastním instinktům. A to bylo daleko složitější než využívat hrubé síly.

Himadra se obrátil k Navinovi a řekl: „Jdi se spřátelit s tou chůvou, ano? A zjisti mi její jméno a rodinu.“

Navin se na něj usmál a přisprostle mrknul. „K vašim službám, pane Himadro.“

Himadra si povzdechl a seržanta poslal mávnutím ruky pryč. Navin odešel, ale nikoli tak, jako by byl propuštěn. Spíše jako by si cestou do práce pískal.

Himadra pohladil Velvet po strakatém krku. Její mokrá srst se shlukovala do malých chomáčků a její promáčená hřívá visela jako šňůrky. Klisna byla speciálně vycvičena pro jeho potřeby. Byla to moudrá a jemná jezdecká klisna, kterou již od hříběte cvičil, aby mu důvěřovala a vnímala jej jako zdroj všeho dobrého. Její matka byla jednou z několika elegantních západních klisen, které do Čandranátu dovezl, aby zabřezla s několika hřebci a porodila silné, klidné koně, kteří se pohybovali tak ladně, že se jim při cvalu netřáslo tělo, což byla pro jeho bezpečnost nutnost. Jeho kosti nebyly o moc silnější než kosti kočky a byl mnohem těžší.

I přes to všechno používal pevné pákové udidlo, které bylo mnohem agresivnější, než by tak stabilní a ochotný kůň od zdatného jezdce vyžadoval. Neměl sílu ani na to, aby zvládl jemného a poslušného koně.

Měl také speciálně navržené sedlo, které se zcela odlišovalo od jednoduchých sklopných sedel, která preferovali jeho muži. Bylo polstrované a vyrobené tak, aby jeho váha spočívala na výplních. Kolem jeho nohou a pasu se mu vinuly prošíváné rukávy, aby mu poskytly potřebnou podporu, když sebou Velvet cukla nebo udělala krok stranou. Kdyby klisna spadla, uvěznilo by ho to – riziko spojené s pádem však bylo mnohem větší.

Jezdit na koni bylo pro Himadru nebezpečné. Věděl to a nebezpečí si dobře uvědomoval. Pád z koně by byl katastrofální, a tak dělal, co mohl, aby toto nebezpečí zmírnil. Umožňoval také kouzelníkovi, aby kolem něj spléтал ochranná kouzla.

Ať už však byla rizika jakákoli, Velvet pro něj znamenala svobodu. Byla jeho silným nohama, jeho neústupným srdcem. Bitva byla přece jen nebezpečná a byli v ní další válečníci. Himadra do ní však vstupoval. Generál přece nemohl vydávat povely zpoza linií.

Velvet se s ním do boje nedostala. Byla příliš cenná, příliš důvěřivá, příliš jemná. Příliš milovaná. Ne, když šel Himadra do bitvy, jeho muži jej nesli na ramenou, na štítu, jako by to bylo nosítko. Odtud viděl dál než vysoký muž a ti, kteří jeho rozkazy *prováděli*, je dobře slyšeli.

Byl dobrým vůdcem. Věděl to, i když si byl také vědom toho, že rádža – a generál – si musí na samochválu dávat pozor. Neměl kolem sebe nikoho, kdo by jej vedl ke skromnosti, proto ji musel vyžadovat sám od sebe.

I proto si vážil mužů, jako byl Navin. Takoví muži s ním rozhodně nezacházeli jako v bavlince.

Byl dobrým vůdcem. Dobrým generálem. Dobrým rádžou. Dobrým bratrem, jakým jen mohl být, když jeho bratři bydleli v domě jiného krále, a to toho, jehož cti Himadra ani v nejmenším nedůvěřoval. Svě ovdovělé matce se stále snažil být dobrým synem.

Ale Velvet... klisně, pomyslel si, byl dobrým mistrem a důvěrným přítelem. A ona jej za toto přátelství bohatě odměňovala a využívala výhod jeho respektu ne proto, že byl rádža, ale proto, že k ní byl spravedlivý a laskavý.

Stále přemítal a jeho klisna kráčela volně v čele malé tlupy s nadporučíkem Farkhadem na sedohnědém valachu vedle něj, když si uvědomil, že to, co částečně považoval za další odbočku u cesty, vinulo se doprava a sestupovalo z hory směrem dolů, byla ve skutečnosti další cesta. Druhá a širší cesta, dost velká na to, aby dokázala pojmout dvě souběžné nebo dvě protínající se cesty, po níž nyní jeli.

Když vystoupali na výběžek, Himadra v mlze rozeznal křižovatku. Viděl také, že se po křižovatce cesta rozšiřuje – nebo by možná bylo přesnější říci, že se cesta vlévá do větší cesty jako přítok řeky.

Vybavil si tu křižovatku, když tudy projížděli do Anš-Sahalu. Širší cesta byla sice pohodlnější, ale nevedla přímo do města, byla tedy vhodnější pro vozy a karavany. Co si však Himadra nepamatoval, byl blátivý povrch, čerstvě a silně zčeřený a rozšlapaný do slizkého bahna, v němž se koně zmítali až po spěnky.

„Armáda,“ pronesl Himadra a olízl si dešť z vousů, aby mohl rozevřít rty. „Mezi naší poslední cestou a dnešním ránem.“

„Nejméně včera,“ řekl Junayd, který byl nejúspěšnějším stopařem Himadrový důvěryhodné pěchoty. „Mířila na jih a na západ, daleko od Anš-Sahalu.“

„Uprchlíci?“ zeptal se Himadra a sám svá slova přehodnocoval. Nerozuměl ale tomu, jak by je mohli uprchlíci předejnat, pokud tedy neodešli již po *prvním* zemětřesení.

„Příliš mnoho koní.“ Došli až ke křižovatce, aniž by Junayd seskočil z koně. „Žádný jiný skot. Žádné malé stopy: žádné děti. Žádní malí psi. Jen otisky mastifů podél ramene. Vojsko, téměř určitě.“

„No,“ prohlásil Himadra s jistotou. „*Naše* vojsko to není.“

Za ním se ozvalo cinkání postroje. Příliš blízko na to, aby kůň přišel nepozorovaně, a přesto byl slyšet.

„Anurádža,“ pronesl kouzelník Ravana, než se Himadra stačil vylekat. Vypadalo se, že je Ravana po tom tišícím kouzlu v transu. Bylo zřejmé, že už nebyl.

„To neumí žádný Rasan využít zmatenou politiku Sahal-Saratu?“ zeptal se Junayd.

Himadra se zasmál. „Zdá se, že jejich král vládne území podle zásady, že je lepší se svými nepřáteli uzavřít sňatek než je pochovat, a s milostí Matky se zdá, že má dostatek potomků na to, aby mu to prošlo. Sňatky uzavírají brzy a mnohdy nahoře v kopcích.“

Kopce dosahovaly výšky hor, které škrábaly nebe, ale Himadra věřil, že

Junayd jeho humor ocení. Pokud šlo o Ravanu – no, kdo ví, čeho si Ravana cení? Ať už to bylo cokoli, často o tom nemluvil.

„Nemají tam co dělat,“ odpověděl Junayd. „No, víme, že Anurádža postavil vojsko. Měl by však být na cestě do Sarathaj-tia, nikde poblíž Anš-Sahalu.“

Himadra se za kručení svého žaludku usmál. „Copak jsi vždycky tam, kde svým spojencům říkáš, že budeš, a děláš vždy přesně to, co jsi řekl?“

Ravana se zasmál a po nervózní pauze se zasmál i Junayd. Ani oni nebyli tam, kde je Anurádža zrovna očekával, i když hlavní část Himadrova vojska ano. A rozhodně nedělali to, co od nich Anurádža nejspíš očekával.

Velvet úzkostlivě ukročila stranou a natlačila se na Junaydova hnědáka. Zvedla hlavu vzhůru a nastražila uši, jako by něco zaslechla nebo ucítila. Himadra byl vděčný za područky, které jeho nohu ochránily před rozdrcením.

S důvěrou ve smysly a instinkty své klisny se zaposlouchal. Možná že pod jemným bubnováním deště zaslechl slabé skřípání – dusot kopyt na kamení? Šustění velkého, pohybujícího se zvířete?

„Útok ze zálohy,“ zamumlal Himadra ke svému poručíkovi.

Junayd se otočil v sedle a natáhl se po samostřílu na zadku svého valacha.

Nalevo od nich začalo ze svahu padat kamení. Himadra sebou trhnul a náhlý pohyb si vyžádal daň v podobě bolesti. Vzhlédl a celé jeho tělo strnulo hrůzou, když spatřil siluety ozbrojených vojáků nebo lukostřelců, jak sbíhají po hřebenu –

Hrůzostrašné, prase připomínající kvičení šokovalo Himadru natolik, že popadl pistoli. Po hřebeni tryskem uháněly obrovské postavy, nikoli však jezdci. Na Himadru a jeho pěchotu se řítilo půl tuctu shrbených, štětinatých a obrovských medvědokanců.

Obrovská zvířata měla strakatou srst v odstínech slonové kosti a hnědé. Byla vysoká jako koně a těžší než oni. Krokodýlí hlavy jim visely z krků, které vyrůstaly z plochých a nahrbených ramen a z nichž vybíhaly zduřené

mastifovské svaly. Z dlouhých čumáků jim svítily tesáky pokryté slinami. Z mohutných lebek jim zpoza masivních důlků šilhaly prasečí oči. Svými směšně malými rozštěpenými kopyty, vypadajícími jako baletní piškoty na vyzábělých nožkách, cákala všude kolem bláto a rozhazovala oblázky a nějakým způsobem nesla ta gigantická těla po mazlavém suťovišti rychleji a rychleji dolů směrem k vyděšeným mužům a řvoucím koním.

3

RÁNÍ MRITHURI POVÝŠENĚ SHLÍŽELA NA VETŘELCE. NEMĚLO TO SMYSL, protože jí maska (dnes maska zuřivě vrčícího leoparda) výraz skrývala. I pokud však její nelibost neviděli, nejspíš ji cítili. A ten pohled ji tak jako tak uspokojoval.

Seděla na trůnu, obklopená všemi svými královskými vymoženostmi. Hnariša a Javašuri – rádci, šéfové špionáže, strážci a průvodci – usedli na židlích za zástěnou vlevo. Napravo od ní viselo bidýlko pro orlosupa bradatého s mohutnou hlavou v barvě slonové kosti a černé, hrudí a křídly žíhanými odstíny čerstvé a uschlé krve až po okrovou, který si čechral peří. Na schodech u Mrithuriiných nohou se vlnila její služebná Čeri, opět oděná do zlatem vyšíváného hedvábí a s čerstvě neolejovanými vlasy, z nichž si ručnickem vytřela děšť. Pod stupínkem ležela Syama, žíhaný medvědopes se zlatým obojkem, který mohla Mrithuri nosit na bocích jako opasek. Mrithuriiny bosé nohy byly pokryty zlatým prachem. Zlatými pouzdry na prsty bubnovala – tik, tik, tik – do vyřezávaných opěrek svého křesla. Pod tíhou ozdob ji bolela hlava. Byla nevrlá a rozrušená a unavená a měla kocovinu z náporu královských kouzelníků, na které se v uplynulých dnech spoléhala, a zároveň neměla naději, že si v dohledné době odpočine. V *žilách* ji

svědila touha po jedu svých eremitských hadů, nemohla si však dovolit nechat se mu tak brzy oddat, i když jí to Čeri sama navrhovala.

Hadí jed působil jako jed a stimulant současně. A Mrithuri ho používala až příliš často.

Vzchopila se a snažila se upustit z tónu hlasu kyselost, což se jí možná tak úplně nepodařilo, když promluvila k promočenému čaroději, fénixi a kapitánovi strážce, kteří stáli seřazeni před ní.

„Nesetkala jsem se s vámi již?“

Čaroděj – malý baculatý chlapík v obnošeném rasanském plášti – si povzdechl. „Tak jsem to pochopil.“

Na jedné straně stál za nimi nový Mrithuriin voják ve zbroji a milenec v jednom. *Jeho* kabát měl červenou barvu a byl ještě obnošenější než ten čarodějuv. Smrták si zkřížil ruce na prsou, což způsobilo, že se mu díra po kulce v kabátu ve prostřed hrudi roztáhla a tkanina kabátu se v místech, kde byly patrně čerstvé skvrny v barvách orlosupova peří, prudce zvlnila. Mrithuri se snažila přerušit myšlenky o původu těch skvrn a o důvodu nepřítomnosti dalšího sluhu, který by teď s nimi měl v místnosti být.

Na druhé straně, opět za nimi, stála Mrithuriina čarodějka, Ata Akimah, která se ne tak dávno stala její učitelkou.

Cizí čaroděj – Cering-la – si odkašlal a váhavě pokračoval: „Nepředpokládám, že jste mrtvolu zachránili.“

Akimah vykročila kupředu a zazubila se na něj. „Ani zbraň.“

„Matka drží ty dva v odloučení,“ zamumlal Hnariša zpoza zástěny.

Příliš pozdě, pomyslela si Mrithuri. Přidržela si cípy šatů zahnutými špičkami pouzder na prsty a vstala. Syama vstala s ní a obešla křeslo, aby ulehla k jejím patám.

„Ty těm dvěma věříš?“ zeptala se Mrithuri Aty Akimah a pokynula bradou.

„Vaše Blahorodí...“ protestovala Čeri. Mrithuri ji zastavila výmluvným gestem.